

Tuần Báo Vô Vi

22 tháng 5 năm 2022

Số 604

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hành trình tiến hóa của phân hồn có gì lạ?
- 2) Làm sao được khỏe?
- 3) Quy hồn quy vía là sao?
- 4) Hội tụ yêu thương là sao ?
- 5) Lưu luyến là sao?
- 6) Tại sao không nở xa rời?
- 7) Đồng điện là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Montréal, 01-08-2004 4:15AM 1) Hỏi: Hành trình tiến hóa của phần hồn có gì lạ? Đáp: Thừa hành trình tiến hóa của phần hồn càng ngày càng nhẹ và khỏe ra. Kệ: Gặp nhiều kỳ diệu ở bên trên Chuyển hóa thâm sâu rất vững bền Kỳ diệu cõi trời không lẫn lộn Phân minh thanh trực cứu phần hồn.	Montréal, 02-08-2004 7: 10 AM 2) Hỏi: Làm sao được khỏe? Đáp: Thừa ăn uống quân bình thì sẽ được khỏe ra. Kệ: Quân bình tự cứu tự thân an Tiến hóa thâm sâu tự bạc bàn Giúp đỡ chơn hồn quy một mối Thành tâm học hỏi tiến từ hồi.
Montréal, 03-08-2004 8: 24 AM 3) Hỏi: Quy hồn quy vía là sao? Đáp: Thừa quy hồn quy vía là tái lập sự quân bình. Kệ : Hồn vía tái hồi tự xét tâm Thành tâm tu luyện chẳng sai lầm Quy y Phật Pháp tự sưu tâm Kẻ tóc đường tơ rõ siêu âm.	Atlantic city, 04-08-2004 5 : 15 AM 4) Hỏi: Hội tụ yêu thương là sao ? Đáp: Thừa hội tụ yêu thương là vía hồn tương hội. Kệ: Vía hồn tương hội yêu vô cùng Mắt sáng mặt tươi hơn hờ chung Lưu luyện vô cùng quyết sống vui Đồng hành chánh pháp tạo thêm mùi.
Atlantic city, 05-08-2004 12: 50 AM 5) Hỏi: Lưu luyện là sao? Đáp: Lưu luyện là không nở xa rời. Kệ: Không nở xa rời muốn sống chung Tình thương vô cùng rất bao dung Lâng lâng trong óc không giờ dứt Quý tướng Trời cao thấu triệt mừng.	Atlantic city, 06-08-2004 2: 43 AM 6) Hỏi: Tại sao không nở xa rời? Đáp: Thừa đồng hành luồng điển tương hòa. Kệ: Quý yêu thật sự chẳng xa rời Lưu luyện thân thương ngộ hợp thời Giải chấp phá mê tiến dự thi Thành tâm hành pháp hướng về Trời.
Atlantic city, 07-08-2004 11:22 AM 7) Hỏi: Đồng điển là sao? Đáp: Thừa đồng điển chung hành thì mới có. Kệ: Chung hành chung tiến giải phân hòa Thực hiện luân lưu khắp chuyển hòa Thức giác chính mình không đẩy bộn Minh tâm kiến tánh tiến từ tăng.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 19 (tiếp theo)

...

“Sửa cho phù hợp thơ ngây chẳng còn”: Lo sửa mình cho phù hợp thiên ý, không còn sự thơ ngây, lu mờ đại đột nữa.

“Vững bền giữ lấy lòng son”: Giữ lấy một lòng không thay đổi để hòa cảm.

“Thương cha kính mẹ vuông tròn dựng xây”: Ở thế gian, chúng ta có cha mẹ, chúng ta phải biết thương cha kính mẹ. Còn đời đạo chúng ta cũng phải biết. Chúng ta có cả Cha Tinh Thần, Cha Tình Thương đời đời đó là Ngọc Hoàng Thượng Đế, Chúa Thượng. Kính mẹ, thương yêu, sự sáng suốt của Mẹ Tình Thương vuông tròn dựng xây chúng ta từ giờ phút khắc. An ủi, lo liệu cho chúng ta trong chu trình tiến hóa, đem cho chúng ta sự sáng suốt đời đời, Đấng Cha Lành đã ban bố.

“Thành tâm học hỏi hằng ngày”: Khi chúng ta nhận định có Cha Trời, có Mẹ Tình Thương, có âm, có dương thì chúng ta phải thành tâm học hỏi hằng ngày, sửa chữa để tiến hóa.

“Chu trình tiến hóa đổi thay liên liên”: Trong chu trình tiến hóa nó đổi thay liên liên. Nó cho các bạn càng ngày càng sáng suốt, càng cởi mở mình tâm kiến tánh càng lệ.

“Thực hành ngộ pháp đạt duyên”: Lúc đó, chúng ta hiểu rồi cứ thực hành, mỗi ngày chỉ có bấy nhiêu đó. Đàng này chúng ta có pháp: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, cứ giữ đó mà thực hành để ngộ pháp đạt duyên. Đạt duyên là hòa hợp với sự sáng suốt thanh điển của bề trên. Nếu chúng ta hướng về thanh, thanh mới rút chúng ta kêu bằng duyên. Nếu chúng ta hướng trước thì trước cũng rút là duyên đời. Còn duyên đạo là thanh, thanh hòa thanh phân giải.

“Quy về nguồn cội đạt huyền chánh tâm”: Chúng ta trở về nguồn cội, lúc đó chúng ta đạt huyền vi của chánh tâm, sự thanh nhẹ của chánh tâm, sự bền bỉ bất diệt của chánh tâm. Chúng ta càng ngày càng tu thì càng minh, càng thông cảm trời đất, càng hiểu lấy hành động của chính mình. Càng rõ sự chậm trễ,

lười biếng chính ta để xướng chủ trương hành pháp nhưng mà cứ nung tựa thể xác làm bề trễ mọi sự việc không tiến nổi. Khi các bạn hiểu rồi thì các bạn đâu còn là người phạm tội nữa. Các bạn luôn luôn ôm lấy sự sáng suốt vô cùng tận để tiến hóa. Sự sáng suốt đó triển miên phát triển. Ban đầu được một giọt, một chút đó nhưng rồi nó phát triển mãi mãi.

Cho nên nhiều bạn bây giờ cũng đạt, cũng biết được rồi. Có thắc mắc này, chuyển tới thắc mắc khác, chuyển tới thắc mắc nọ mà mọi thắc mắc rồi nó sẽ khai thông. Không hỏi được tôi nhưng mà lần lần các bạn thiền rồi nó cũng khai thông. Có nhiều bạn ở xa tôi, làm sao có thể khai thông liền trong lúc người thắc mắc, nhưng người thiền rồi cũng phải đi tới minh bạch, hiểu rõ. Các bạn cười thầm, hiểu rõ, minh bạch sự việc đó. Đó là khai thông. Các bạn bị nghiệp thân, bị đau khổ nằm một đồng đó rồi các bạn cũng ngộ được. “À! Cái này nghiệp thân.” Cái gì kêu bằng nghiệp? Khổ kêu bằng nghiệp mà nếu tôi than khổ thì cái nghiệp đó bị phản lại, bị cưỡng cưỡng, bị cột thêm nhiều gút nữa. Cứ khai thông nó, tôi thấy nghiệp thì để cho nó hiểu nguyên căn của trời đất thì nó sẽ tự giải, từ từ khai triển không còn bị kẹt nữa.

Khi chúng ta thanh tịnh rồi, chúng ta mới thấy rõ. Còn nếu các bạn không thanh tịnh thì họ la đau thì mình cũng la đau. Họ hù nói mình ho lao, thì không biết ho lao là gì rồi cứ sợ chết. Lấy sự sợ đó uy hiếp tinh thần làm cho mình tối tăm, ô trược. Bởi khi tâm các bạn động là cũng như bầu trời ô trược làm sao được an. Chúng ta được ở chỗ an lành, đầy đủ vật chất, an lành và tình thương giữa con người và con người thể hiện được thì chúng ta thấy được nhẹ nhàng. Còn ở một nơi chiến tranh làm cho mình lo sợ ngày đêm. Chỗ đó là gì? Chỗ trược rõ ràng, nhưng trược là đối với quần chúng trược. Nếu chúng ta là người tu, ta hướng thượng thì sự trược đó đâu còn. Trời đất cũng đâu có trược, chính tâm người trược mà thôi. Chúng ta chịu tu thì được giải, mà không chịu tu thì không bao giờ được giải. Cho

nên, cần sự sáng suốt là ở chỗ đó. Nhưng mà làm sao có được sự sáng suốt? Phải hành trì, phải sửa chữa, phải về với chính mình mới có ổn định.

Nếu bây giờ xã hội này động loạn mà các bạn cứ hướng ngoại hoài thì chừng nào các bạn được yên. Nhưng mà các bạn hướng nội, họ động thì động chứ mắc mớ gì! Thiên hạ ở thế gian dao động đủ chuyện hết mà ông Trời đâu có động. Ông Trời vẫn tịnh, là tại sao? Tại vì Ngài đã thực hiện sự sáng suốt đời đời của chính Ngài thì Ngài đâu có bị động. Chúng ta có sự sáng suốt mà không chịu thực hiện sáng suốt thì làm sao chúng ta có được, thấy rõ chưa? Cho nên chúng ta phải tu mới có, không tu là không có. Không sửa là không có, không tu bổ không bao giờ có sự tốt đẹp. Phải hành mà không hành thì không được.

Mỗi người trong đàm luận lẫn nhau đều muốn tranh giành và muốn đưa sự sáng suốt ra. Ở thế gian đừng

có nói chuyện tu. Mỗi người muốn tranh giành lẫn áp sự sáng suốt. Còn chúng ta tu, sự sáng suốt của người tu là gì? Thanh tịnh. Các bạn không nói nhưng mà các bạn hiểu. Cái hiểu mà các bạn mới hiểu đây cũng chưa phải là hiểu, nhưng sau này càng ngày càng hiểu. Cho nên, phải vun bồi sự thanh tịnh, giữ lấy sự thanh tịnh để hưởng phần sáng suốt đó. Rồi mới vững tâm tiến hóa, không còn bê trễ bị kẹt nữa. Mọi người phải lập một cái ý chí cương quyết thực hành để đạt tới sự sáng suốt mong muốn. Nếu chúng ta không gom ý chí thì không bao giờ chúng ta đạt được sự sống, sự sáng suốt hằng mong muốn đâu.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

CoCoa, Florida ngày 2 tháng 11 năm 1995

MÁI NHÀ VÔ VI

Pháp hành sườn cột Vô Vi
Khai thông đạt pháp ta thì cảm thương
Cần khôn vũ trụ là đường
Trở về nguồn cội yêu thương muôn loài
Trí tâm thanh nhẹ hoài hoài
Mái nhà thật sự chẳng ai khổ buồn
Bước vào tận gốc tận nguồn
Ấy là bến giác chẳng buông thả tình
Giữ mình thanh nhẹ nguyên linh
Cần khôn quy một hành trình Trời ban
Nguyện tu thanh nhẹ tâm an
Khai màn thức giác bạc bàn đạo tâm
Trung tâm sinh lực rút thâm
Độ tha tại thế khỏi lằm khởi sai
Giúp hồn tiến hóa về ngai
Chẳng còn bờ ngõ sánh vai ông Trời
Chung vui tiến hóa ở đời
Diễn thanh chung sống mở lời thương yêu
Nằm trong nguyên lý thật siêu
Trời ban tình đẹp được nhiều thức tâm
Mái nhà tươi đẹp do tâm
Không lo bão lụt tự thâm tiến lên
Ấy là tông chỉ đạo nền
Quy y thanh nhẹ chẳng rên chuyện đời. (3 lần)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

73. CHUYỆN ĐÚNG VẬY CHĂNG? (Tiền Thân Saccankira)

Như vậy, họ nói thật...

...

Trên bờ sông, có một cây bông gòn, tại đó có một con vẹt trẻ đang ở. Cây bông gòn bị nước làm bật gốc rễ, rơi xuống dòng sông. Con vẹt trẻ gặp mưa xối xả, không thể bay lên được, liền ẩn núp vào một bên khúc cây ấy. Như vậy có bốn sinh vật cùng trôi theo dòng nước với nhau.

Lúc bấy giờ, Bồ Tát sanh ra trong một gia đình Bà-la-môn phía tây bắc, lớn lên xuất gia làm vị tiên nhân du sĩ tại một khúc quanh của sông. Bồ Tát dựng lên một chòi lá để ở. Nửa đêm, đang đi kinh thành, Bồ Tát nghe tiếng khóc than thảm thiết của hoàng tử, tự nghĩ: “Trước mắt một người tu khổ hạnh có lòng từ bi như ta, thật không thích đáng để người nà chết. Ta hãy vớt nó ra khỏi nước, và cứu mạng nó”. Rồi Bồ Tát an ủi hoàng tử:

- Chớ sợ hãi.

Và Bồ Tát lội cắt ngang dòng nước, đến cầm lấy một đầu của khúc cây ấy, với sức mạnh kiên trì như con voi, Bồ Tát kéo nhanh khúc gỗ vào bờ, bồng hoàng tử lên, đặt trên bờ. Thấy các con vật kia, Bồ Tát đỡ chúng lên và đưa đến am thất, rồi nhen lửa. Những con yếu nhất, được Bồ Tát hơ cho ấm, trước là con rắn, con chuột, con vẹt... rồi sau mới hơ ấm thân hoàng tử, khiến cho chúng được bình phục, rồi cho chúng đồ ăn; trước hết cho các con vật ăn, rồi sau mới bày

biện các thứ trái và các thức ăn khác cho hoàng tử. Hoàng tử suy nghĩ: “Kẻ khổ hạnh khổ nạn này không kể ta là hoàng tử, lại tỏ sự cung kính đối với loài thú vật”. Rồi hoàng tử nuôi dưỡng hận thù đối với Bồ Tát.

Sau một vài ngày, khi tất cả đã lấy lại sức khỏe, và nước sông đã rút xuống, con rắn đánh lễ vị khổ hạnh và nói:

- Thưa Tôn giả, Tôn giả đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Tôi không phải nghèo khổ. Tại một chỗ ấy, tôi có chôn vàng đáng giá bốn trăm triệu. Khi nào Tôn giả cần tiền, tôi có thể cho Tôn giả số tiền ấy. Tôn giả chỉ cần đến chỗ ấy và gọi: Rắn ơi.

Nói xong, con rắn bỏ đi. Rồi con chuột, cũng như vậy, đến chào vị tu khổ hạnh, và nói: Hãy đến tại chỗ ấy và gọi: Chuột ơi.

Nói xong, con chuột bỏ đi. Con vẹt đánh lễ vị tu khổ hạnh và nói:

- Thưa Tôn giả, tôi không có tài sản. Nhưng nếu Tôn giả cần gạo đỏ, hãy đến trú xứ của tôi và gọi: Vẹt ơi. Tôi sẽ gọi bà con của tôi, chúng tôi sẽ đem gạo đỏ đến, chở đầy nhiều xe và tôi sẽ biếu Tôn giả.

Nói xong, con vẹt bay đi. Rồi đến hoàng tử, không nói gì để cảm ơn, với tâm tánh phản bội bạn bè, hoàng tử suy nghĩ: “Nếu nó đến gần ta, ta sẽ giết nó”. Tuy vậy, cố giấu ý định, hoàng tử nói:

- Thừa Tôn giả, khi tôi lên ngôi vua, tôi sẽ cúng dường Tôn giả bốn vật dụng cần thiết.

Rồi ra đi và không bao lâu, hoàng tử được đặt lên vương vị.

Bồ Tát muốn thử thách chúng, trước hết đi đến con rắn đứng, không xa chỗ nó ở và gọi:

- Rắn ơi!

Khi nghe tiếng gọi, con rắn bò ra, đánh lễ Bồ Tát và nói:

- Thừa Tôn giả, tại chỗ này có bốn trăm triệu tiền vàng. Hãy đào chúng lên và lấy tất cả!

Bồ Tát nói:

- Như vậy là tốt. Khi nào cần đến chúng, tôi sẽ cho biết.

Từ giả con rắn, Bồ Tát đi đến chỗ con chuột ở và lên tiếng:

- Chuột ơi!

Con chuột làm y như con rắn đã làm. Bồ Tát từ biệt con chuột, đi đến con vẹt, và gọi:

- Vẹt ơi!

Con vẹt nghe tiếng, từ trên ngọn cây bay xuống, đánh lễ Bồ Tát và hỏi:

- Thừa Tôn giả, Tôn giả có cần tôi nói những bà con đem gạo mọc hoang từ dãy Hy-mã-lạp Sơn về cho Tôn giả không?

Bồ Tát trả lời khi nào cần ngài sẽ cho biết, và từ biệt con vẹt. Rồi để thử thách hoàng tử, Bồ Tát đi đến trú ở công viên của vua. Vào ngày hôm sau, ngài chuẩn bị y phục đàng hoàng, bộ hành khát thực, và đi vào thành. Trong lúc ấy, ông vua phản bội bạn bè ngồi với tất cả nghi vệ trang nghiêm trên lưng con voi được trang sức, đang đi vòng quanh thành với một đám tùy tùng lớn. Vua thấy Bồ Tát từ đàng xa, suy nghĩ như sau: “Tên khổ hạnh khốn nạn này nay đã đến để xin ăn và sống nhờ ta. Ta phải bảo chém đầu nó trước khi nó tuyên bố giữa đại chúng công đức mà nó đã làm cho ta”.

(còn tiếp)

